

KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

XXI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Šv. Mato 18, 23-35

L'ekcija

Efez. 6, 10-17

A NUO metu: Pasakė Jėzus savo mokytiniais šį prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo atsiskaityti su savo tarnais. Kai jis buvo pradėjęs daryti apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kurs buvo jam kaltas dešimtį tūkstančių talentų. Kadangi jis neturėjo iš ko atiduoti, jo valdovas liepė parduoti jį, jo moterį, vaikus ir visa, ką turėjo ir mokėti. Tas tarnas parpuolęs meldė jį sakydamas: Turėk man kantrybės, ir aš visa tau atiduosiu. Valdovui pagailo to tarno, jis paleido jį ir dovanuoja jam skolą. Bet tas tarnas, išėjęs, rado vieną savo draugų tarnų, kurs buvo jam skolingas šimtą denarų, nutvėręs, smaugė jį, sakydamas: Atiduok, ką esi skolingas. Jo draugas kniūbščias meldė jį, sakydamas: Turėk man kantrybės, ir aš visa tau atiduosiu. Jis gi nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. Kiti jo draugininkai, matydami, kas darėsi, labai nuliūdo; jie atėjo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. Tuomet jo valdovas pasišaukė jį ir jam tarė: Nedorasis tar-

B ROLIAI: Stiprėkite Viešpatyje ir jo stiprumo jėga. Apsivilkite Dievo šarvais, kad galėtumėte drąsiai stoti prieš velnio žabangas. Nes mūsų kova yra ne prieš kūną ir kraują, bet prieš kunigaikščius ir valdžias, prieš tamsybių pasaulio valdovus, prieš pikto dvasias padangėse. Todėl imkite Dievo šarvus, kad galėtumėte priešintis piktajai dienai ir visame tobulai stovėti. Taigi, stovėkite susijuosę savo strėnas tiesa, apsilkę teisybės šarvu ir kojas apsiauvę ramybės Evangelijos pasiryžimu: prie viso to imdami tikėjimo skydą, kuriuo galėtumėte užgesinti visas ugningas pikčiausiojo vilyčias. Pasiimkite ir išganymo šalną ir Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį.

ne, aš tau dovanojau visą skolą, nes mane meldei: argi tat nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo kaip aš tavęs pasigailėjau? Susirūstinęs jo valdovas padavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. Taip ir mano dangiškas Tėvas padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies.

Kristaus Sekimas sako:

"Tas, kuris tikrai ir tobulai myli, neieško sau naudos: jo vienintelis troškimas yra Dievo garbė . . .

Kaip visi žemės dalykai būtų niekis, jei mes turėtume nors kibirkštėlę tikros meilės!"

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editors: Rev. A. Ignatas, MIC; Rev. V. Parulis, MIC.

ATLEISTI IŠ ŠIRDIES

PRIEŠ ciesorių Ottoną I (836—973) kartą sukilo jo brolis Henrichas. Sukilimas nepavyko. Henrichas buvo nu-teistas mirti. Tačiau, jo motinai Matildai užtariant bausmė buvo dovanota. Tris kartus sukilo ir tris kartus dėl motinos užtarimo bausmė buvo dovanota. Kada nedėkingasis brolis ketvirtą kartą sukilo, tada ciesorius jį nugalėjęs apie dovanojimą nenorėjo nė girdėti. Brolis ir nesiti-kėjo, kad jam dovanotų.

Buvo Kalėdos. Ciesorius su savo di-dikais naktį dalyvavo katedroje pamal-dose. Mišių metu įeina į Bažnyčią mirti pasmerktas Henrikas atgailos rūbais ap-sirengęs ir, priėjęs prie altoriaus, puolė prieš ciesorių ant kelių. Tada ciesorius piktai į jį pažvelgė ir tarė:

— Triskart dovanojau, ketvirtąkart nedovanosiu. Po trijų dienų neteksi savo galvos.

Tam akimirksny nutraukia kunigas šv. Mišias, atverčia mišiole tą Evangeli-jos vietą, kur šv. Petras Kristaus klausia:

— Viešpatie, kiek sykių aš turiu at-leisti savo broliui, kai jis man nusideda? Ar iki septynių?

Jėzus jam tarė:

— Nesakau tau iki septynių, bet iki septynias dešimties kartų septynių kar-tų (Mt. 18, 21-22).

Šią vietą kunigas gražiai perskaito ciesoriui. Jo akyse pasirodo ašaros. Pa-kelia nuo žemės brolių ir jam ne tik at-leidžia, bet dar suteikia, kaip Kalėdų do-vanų, valdyti Bavarijos hercogiją.

Priešų meilė ir jiems dovanojimas yra mūsų tikėjimo gyvumo tikra ir vienin-tėlė žymė mūsų širdyse. Tiek esame tik-ri krikščionys, kiek atleidžiame savo prie-šam jų mums padarytas skriaudas.

“Jūs girdėjote, kad buvo pasakyta: Mylėsi savo artimą ir nekėsi savo neprie-telio. Aš gi jums sakau: Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia ir melskitės už jus perse-kiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtu-

mėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje, kurs leidžia savo saulei tekėti ant gerų-jų ir piktųjų, ir lydina ant teisiųjų ir ne-teisiųjų. Nes jei jūs mylite tuos, kurie jus myli, kokį turėsite užmokestį? Argi ir muitininkai tai nedaro” (Mt. 5, 43-47).

Skirtumas tarp pagonio ir krikščionio toks, kad pagonis savo priešo neapken-čia, o krikščionis turi jį mylėti.

Mylėti priešą, jam iš širdies atleisti yra ne tik mūsų religijos žymė, bet ir sunkiausias darbas pasaulyje. Ne taip jau sunku, gyvenant ištvirkusioje aplin-kumoje, išlikti doram, nesunku esant augštoje vietoje būti nuolankiam, galima būti kantriam, turint per dieną tūkstan-čius reikalų... Bet kaip nežmoniškai sun-ku tą žmogų kaip brolių mylėti, kurs tave, visai nekaltai, apšmeižė, kitų akyse iš-niekino, tau ir tavo šeimai visam gyveni-mui skriaudą padarė...; ir dabar jį susi-tikęs, turi jam ranką paduoti ir sakyti: tu esi mano brolis.

Ar gali būti sunkesnis pasauly dar-bas!

Rodos, žmogus galėtų kažkam do-vanoti, tik ne tokiam priešui. Šiuo atžvil-giu dažnai pasielgiame, kaip tas žydas perkrikštytas, kurs, žydams intrigas da-rant, neteko tarnystės ir atėjęs pas savo kleboną, ėmė baisiai plūsti tos įstaigos viršininką. Klebonas tarė:

— Atsimink, kad jau esi krikščionis. Turi savo priešui dovanoti.

— Aš galiu visiems velniams dovanti, bet šiam šėtonui, tai jokių būdu nedova-nosiu.

Krikščionis krikščioniui bus ne tada, kai jis rytais ir vakarais melsis, kas sek-madienis eis prie šv. Komunijos, užlaikys pasninkus, dalyvaus kat. organizacijo-se..., bet —

Kai su Jėzumi atleis savo didžiau-siems priešams - budeliams: “Tėve, at-leisk jiems, nes jie nežino, ką darą” (Lk. 23, 34).

Kai su šv. Steponu melsis už tuos,

kurie mušė akmenimis: "Viešpatie, nepaskaityk jiems tos nuodėmės" (Apd. 7, 60).

Kai su šv. Jokūbu Jaunesniuoju, kurs įsiutusį parisiejų numestas nuo Jeruzalės bažnyčios kuoro dantų, nuo kurių skelbė žydų miniai Prikryžiuotąjį, su sulaužytomis kojomis pažvelgė į dangų ir tarė: "Dangaus Tėve, atleisk jiems ir atvesk juos prie tiesos pažinimo", — prašys dangiškos šviesos visiems savo priešams.

Kai su Meksikos kankiniu tėvu Pro ne tik atleisime savo budeliams, bet ir jiems dėkingi būsime: "Aš ne tik jums atleidžiu, bet dar ir iš širdies esu jums dėkingas"...

Kai našta esti sunki, tada žmogus ima jąja kratytis. Kai reikia žmogui išpildyti sunkus įstatymas, tada ima teisintis:

"Kaip aš, būdamas visai nekaltas, galiu jam kaltam atleisti?" Taip. Jėzus buvo šimtu procentų nekaltas, o jo budeliai šimtu procentų kalti, o vis dėlto: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą".

"Ar jam visa, ir skolas turiu dovanoti?". Visai ne. Nuosavybę ir garbę gali ginti net teismo keliu. To niekas nedrau-

džia. Tik neturi krikščionio širdyje, kurs yra sąnarys Kristaus (1 Kor. 6, 15), kurs iš mūsų meilės už visus lygiai mirė ant kryžiaus, — degti neapykanta, neatleisti artimui kalčių, kai tuo tarpu pats kasdien kalba: "Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams".

Jei tau Dievas atleidžia tavo nuodėmes, kuriomis įžeidi jo didenybę, tai juo labiau turi atleisti savo artimui, sulyginti, mažesnius prasikaltimus.

Evangelijos tarnas, kuriam karalius buvo dovanojęs dešimtį tūkstančių talentų (apie šimtą milijonų litų), nes neturėjo šis iš kur atiduoti, o pats nedovanojo savo draugui, kurs buvo jam skolingas šimtą dienarų (apie pusantro šimto litų), vad., nenorėjo dovanoti mažmožio, sulyginus su savąja baisia skola. "Tuomet juo valdovas pasišaukė jį ir tarė:

Nedoras tarne, aš tau dovanojau visą skolą, nes mane meldei; argi tat nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš tavęs pasigailėjau? Susirūstinęs ju valdovas padavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies" (Mt. 18, 32-35).

Albinas Valentinas

Ave Maria

*Kaip žvaigždėlė vieniša tamsybių naktį,
Tu tebespindi virš smūtkelių šalies mylimos.
Ir girdi, kaip sopuliuos sustoja širdis plakti
Tavo žemės — Šventosios Lietuvos.*

*Prie kryžiaus išniekinto nuraudo vėjas,
Pravirko paukštis pas tuščią koplytėlę.
Į Sibirį žmogus surakintas išėjo —
Ir nuvyto iš sielvarto pakelėj kvietkelė...*

*Kur gaudimas varpų Tavųjų šventovių di-
/dingų?
Kur gaudžios giesmės Tavo artojų dingo...
Vakar vėl tyliai palaidojo Tautosios žemės
/partizanų Vaičių*

*Prie takelio, jau užžėlusio į Kalvariją Že-
/maičių...
Vėl pervėrė Tavo širdį kalavijai septyni...
Kai šaukia Tavo mylimų žemaičių kaulai
/kruvini*

*Vorkutoj ir Altajaus šaltuos snieguos:
— O, Marija! Užtark už mus savo metuos
/šventuos!*

*— Sveika Marija! Gėlele vilties!, —
Maldaujam Tave metuos Tavo šventuos. —
Sugrąžink mus vėl iš tremties!
Sugrąžink prie Aušros Vartų, Kalvarijos ir
Šiluvos...*

Pompėjos Madona

PAGONIŠKOS Romos laikais Pompėja buvo didelis ir turtingas miestas, bet ugniakalnio Vezuvijaus lava jį sudegino ir sunaikino. Kai italas Bartolo Long 1872 m. spalio mėn. atvyko į tą miestą žmonos turto prižiūrėti, tai jis išgirdo, kad toji vietovė buvo pavojingiausių plėšikų ir vagių užuovėja.

Bartolo buvo auklėtas kataliku, tačiau buvo įsipainiojęs į spiritizmo pinkles. Kadangi jo tikėjimas buvo silpnas, tai Pompėjoje rastos sąlygos jo tikėjimą dar labiau paveikė, nes ten jis terado vieną katalikų koplyčią ir vieną kunigą. Tik keli žmonės belankė bažnyčia, nes visi kiti buvo atkritę į prietarus — visus buvo apėmusi blogos akies baimė.

Spalio 9 d. Bartolo vaikščiojo po skurdžiausią buvusio miesto ir apylinkių dalį. Jį vėl kankino abejonės prieš tikėjimą. Gal jo atsisakyti visai? Staiga jis išgirdo jam taip kalbantį balsą:

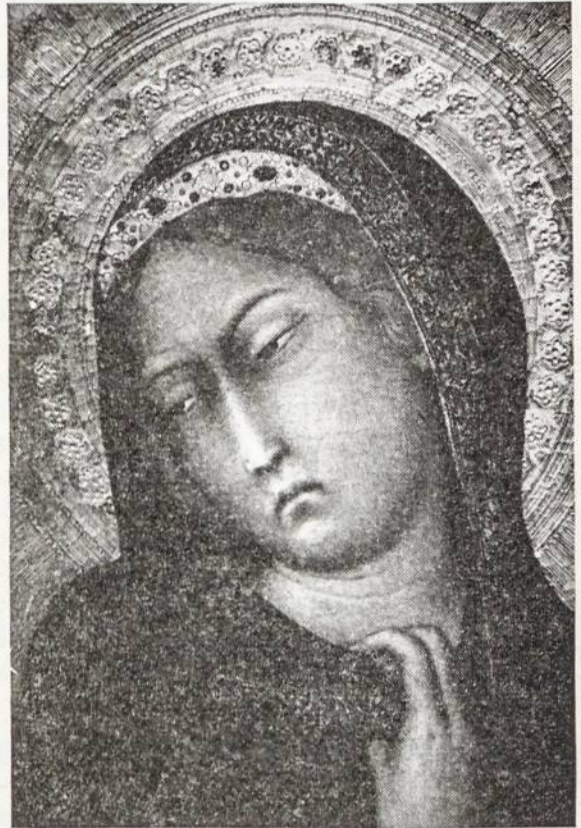
— Jei nori būti išganytas, skleisk rožančiaus maldą. Toks yra Švč. Mergelės Marijos pažadas.

Bartolo atsakė savo mintyse: — jei tiesa, kad tu pažadėjai šv. Domininkui, jog kiekvienas bus išganytas, kas platins rožančiaus maldą, tai aš būsiu išganytas, nes neišvyksiu iš čia tol, kol nebūsiu tuo reikalu ką padaręs.

Koplyčios bokšte paskambėjo Angelus Domini. Bartolo atsiklaupė ir patvirtino savo pažadą. Pirmi Bartolo žingsniai įkurti šv. rožančiaus broliją nebuvo sėkmingi, bet 1875 m. tuo reikalu susidomėjo ir Nolos vyskupas. Lankydamas tą koplyčią jis leido ne tik ten Rožančiaus Marijai altorių įrengti, bet nurodė vietą, kur turėtų Pompėjoje stovėti bazilika, Rožančiaus Karalienės garbei skirta.

Bazilika buvo tolimesnė svajonė, o Bartolo jau tuojuo norėjo kaip nors pripratinti kaimiečius kasdien rožančių kalbėti. Buvo trijų dienų misijos, kurių užbaigai Bartolo pažadėjo žmonėms pa-

rūpinti paveikslą. Jis rado jam patinkamą Rožančiaus Marijos paveikslą, tačiau sužinojo, kad jis neatitinka bažnyčios įstatymams. Jis greit nubėgo į Neapolį kito paveikslo jieskoti, bet ten rasti visi buvo brangūs. Jam trūko pinigų. Netikėtai sutiko draugą, kuris turėjo paveikslą, senų daiktų krautuvėje pirktą už kelis centus. Jis atitiko bažnyčios įstatymams, bet žeidė kiekvieną estetikos principą. Paveikslas buvo ne tik kirminų apgriaužtas, bet ir gabalas

viršum Marijos galvos išplėstas, Marijos veidas labai rūstus. Ką jau bekalbėti apie šv. Domininką, kuris buvo panašus į gatvės valkatą. Bartolo abejojo, ar priimti auką, bet nebuvo ką daryti — jis prižadėjo žmonėms parūpinti paveikslą ir turi pažadą tesėti.

Paveikslas buvo nepakeliamas nešti, todėl Bartolo padavė jį nuvežti į koply-

čia žmogui, kuris vežiojo daiktus tarp Neapolio ir Pompėjos. Žmogui pasitaikė į netolimą ūkį vežti mėsą, tai ant jo uždėjęs ir paveikslą nuvežė. Bartolo pažadas buvo tesėtas. Paveikslą žmonės pamėgo; pamėgo ir rožančiaus maldą. Už vieno kito mėnesio paveikslas buvo pataisytas ir kanoniškai įsteigta Šventojo Rožančiaus Brolija. Tai įvyko 1876 m. sausio mėn.

Tuo tarpu Neapolyje 12 metų mergaitė Lucarelli merdėjo nuo epilepsijos. Gydytojai atsisakė jai pagalbą teikti. Jos teta ir kiti giminės buvo girdėję jau apie naują Rožančiaus Broliją; jie pažadėjo padėti pastatyti bažnyčią, jei mergaitė pagytų. Mergaitė pagijo tą pačią dieną, kada paveikslas Pompėjos koplyčioje buvo pradėtas viešai garbinti.

Veik tuo pačiu metu pagijo kita mirštanti mergaitė, kurios giminės šaukėsi Pompėjos Marijos pagalbos. Pagijo staiga jau gangrenos apimtas kun. Varone — vakare buvo marinamas, o sekantį rytą sveikas išėjo šv. Mišių aukoti.

Naujosios bazilikos kertinis akmuo buvo padėtas 1876 m. gegužės 8 d. Lygiai po mėnesio šaukėsi Pompėjos Madonos pagalbos paskutines džiovininkės valandas gyvenanti ponija Giovannina Muta. Gulėdama lovoje ji pamatė tą patį Bartolo koplyčiai parūpintą paveikslą, nors jo niekad nebuvo mačiusi. To paveikslo Marija maloniai į ją pažvelgė ir paskleidė kaspiną su šiais žodžiais: Giovannina Muta, Pompėjos Mergelė patenkis tavo prašymą. Moteris tą pačią minutę pagijo.

Tokių netikėtų išgijimų būtų galima daug papasakoti, tačiau vienas užsitarnauja ypatingo dėmesio. Įvykis liečia Neapolyje gyvenusią mergaitę Fortuną Agrelli. Ji kentė labai didelius skausmus, bet tėvo jai parūpinti garsiausi gydytojai nusprendė, kad ji nepagydoma. 1884 m. vasario 16 d. ji pati ir giminės pradėjo rožančiaus noveną. Kovo 3 d. Marija pasirodė Fortunai kaip Pompėjos Madona, sėdinti augštame soste, su Kūdikėliu Jėzumi ant kelių. Su ja buvo

šv. Domininkas ir šv. Kotryna Sienietė. Sostas buvo gausiai gėlėmis papuoštas. Pati Mergelė Marija buvo labai graži ir labai švelniai žiūrėjo į ligonę. Fortuna kreipėsi į ją šiais žodžiais: Karaliene šventojo rožančiaus, būk man maloni; gražink man sveikatą. Aš jau prašiau tavęs novenoje, bet dar Tavo pagalbos nepajutau. Aš noriu labai išgyti..

— Vaikeli, — atsakė Mergelė Marija, visada buvai išklaudyta. Dabar gi, kada — tu mane vadina visokiais vardais ir mane pavadina labiausiai man mielu Šventojo Rožančiaus Karalienės vardu, aš negaliu neišklaudyti tavo prašymo, nes tas vardas man yra brangiausias. Laikykit tris novenas ir viską gausi.

Fortuna paklausė ir buvo pagydyta. Greit švč. Mergelė jai vėl pasirodė ir ši kartą pranešė, kad norint gauti jos malonių reikia laikyti tris novenas ko nors prašant ir tris dėkojant.

Taip atsirado pamaldumo praktika, rožančiaus novena vadinama. Ją laikant, 54 dienas iš eilės kasdien kalbama viena dalis rožančiaus — 27 dienas kokios malonės prašant ir 27 dienas Marijai už malones dėkojant. Tai yra galingas maldos įrankis, tik ar daug kas žino, kad taip melsti malonių pamokė pati Malonių Tarpininkė.

Naujoji Pompėjos bažnyčia buvo pastatyta 1891 m. Popiežius Leonas XIII pasiuntė kardinolą La Vallettą ją konsekruoti. Prie jos buvo pastatyta vaikų prieglauda ir viešbutis maldininkams. Bartolo Long, kuris tiek daug prisidėjo prie šv. Rožančiaus Brolijos atsiradimo, savo Pompėjos nuosavybę pavedė Šventajam Sostui. Ten 1934 m. popiežiaus Pijaus XI liepimu pradėta statyti bazilika ir per penkis metus užbaigta. Bartolo pirktas pigusis paveikslas apdengtas aukso plokšte, paliekant matomą tik Madonos, Vaikelio bei šventųjų veidus. Minios žmonių klūpo prieš paveikslą kiekvieną dieną, nešdamos ten savo rūpesčius. Ypač daug buvo meldžiamasi pereitojo karo metu — Pompėjos Madona buvo didžiausia italų paguoda ir stiprybė.

ŠVČ. SAKRAMENTO GARBINIMAS

(Tęsinys)

Sunku įsivaizduoti kitą dievotėsni ir jautresni prisirišimą prie švč. Sakramento, kaip šv. Venceslovo. Šio šventojo karaliaus meilė dieviškajai Eucharistijai buvo taip karšta ir uoli, kad jis savo rankom pagamindavo kviečius ir vynuoges, iš kurių buvo daroma duona ir vynas šv. Mišių aukai. Pačiam žiemos viduryje jis naktimis eidavo lankyti bažnyčias, kuriose buvo švč. Sakramentas. Lankant bažnyčias, jo graži siela ir visas kūnas užsidedavo tokia meilės ugnimi, kad net sniegas tirpdavo po jo kojomis. Ir kaip liūdi ja mums jo gyvenimo istorija, tarnas, kuris savo karalių naktimis lydėdavo, kartą pradėjo baisiai kentėti nuo šalčio. Pasigailo šventajam savo tarno ir jis paliepė jam sekti pasakui ir žengti savo numintais pėdsakais. Tarnas paklausė ir tuojau šalčio nebeatė.

Švč. Sakramento lankymas

Yra svarbi sielos šventėjimui priemonė. Šventieji rado savo saldžiausią laimę, tobuliausią ramybę Eucharistijoje. Kas galėtų paneigti tiesą, kad po kasdieninės vertos priimtą šv. Komunijos, iš visų pamaldumo lavybų Jėzaus švč. Sakramente aplankymas Dievui yra maloniausias ir mums pelningiausias.

Būk tad ir tu, mielas skaitytojai, uolus Dievo meilėje, dažnai palik pasaulį ir eik nors trumpą valandėlę praleisti su Jėzumi švč. Sakramente. "Paragaukite ir matykite, kad Viešpats saldus". (Psalm. 33, 9). Pabandyk: Patirsi kokius vaisius, kokias malones Jėzus teikia Ji mylinčioms. Žinok, kad laikas, kurį praleisi maldingai budėdamas prie šio dieviškojo Sakramento bus laikas teikiąs ne tik neapsakomą dvasinio pelno šiame gyvenime, bet ir sielos ramybės mirties valandoje. Taip pat, žinok, kad dalis valandos praleista maldoje prie švč. Sakramento, gali tavo sielai būti pel-

ningesnė už ištisų dienų dvasiškus lavinimus. Viešpats, tiesa, klauso savo tarnų maldų visose vietose, nes Jis pats pasakė: "Prašykite ir gausite". (Jon. 15, 24). Bet Bažnyčios tėvai ir šventieji mus mokina, kad Jėzus savo malones beria daug gausiau tiems, kurie uoliai ir pamaldžiai lanko švč. Sakramentą.

Palaimintas Enrikas Suza sakydavo, kad Jėzus tebernakulyje išklauso tikinčiųjų maldas greičiau, kaip kur kitur. Ir iš tikrųjų, kur daugiau yra šventos sielos padariusios tiek kilnių pasiryžimų, jei ne altoriaus papėdyje? Kas žino, gal ir tu kurią nors dieną žadėsi save visam laikui paaukoti Dievui! Laimingas būtum, jei pasišalintum iš šio neramaus pasaulio savo jaunystėje ir visiškai pasiaukotum savo geram mokytojui, kuris save paaukojo už tave. Laimingas būtum ne tik amžinybėje, bet ir šiame gyvenime! Tikėk Išganytojui. Viskas yra tuštybė: ir pokiliai, ir kūno džiaugsmas, ir pasaulio gėrybės. Kiek daug kartumo ir spyglių po tais apgaulingais kūno džiaugsmas!

Nusižeminusi ir geros valios siela, kuri nueis prie to didžiojo Sakramento visuomet gaus iš Jėzaus daug daugiau ramybės, kaip kad pasaulis galėtų jai suteikti. Ir kiek daug paguodos patiria tie, kurie su pasitikėjimu ir dievotai artinasi prie altoriaus prieteliškai pasikalbėti su Jėzumi, kuris ten jų laukia ir visada pasirengęs juos išklaudyti!

Eik tad ir tu prie Jėzaus ir maldauk Jo atleidimo savo nuodėmių, kuriomis Jį įžeidei; atidenk Jam savo vargus, reikalus taip, kaip daro draugai vienas kitam, turėdami didžiausį tarpusavęs pasitikėjimą; eik ir maldauk Jį meilės ir ramybės.

Dangiškas džiaugsmas laukia tų, kurie nuoširdžiais meilės aktais, sako savo mylimam Išganytojui, kad Jį myli! Bet kam tiek žodžių... pats paragauk ir patirsi!

GYVENTI KRISTAUS DVASIA

KAI Londone buvo laidojamas didis geradarys, lordas Shaftesbury, kai procesija su karstu pasiekė Trafalgaro aikštę, tenai atrado susirinkusių 40,000 žmonių. Čia buvo darbininkai, siuvėjos, gėlių pardavėjos ir įvairiausi kitokie žmonės. Nedažnai čia tokios minios susirinkdavo. Be to — gatvės pakraščiuose buvo išsirikiavusios mokyklos, prieglaudos, senelių prieglaudos ir kitos labdaros įstaigos, kurias globojo velionis.

Kai karstas artėjo prie vienos darbininkų grupės, jie pakėlė stambų plakata, kuriame buvo išrašyta:

— Aš buvau svetimas, ir tu mane priėmei.

Kai karstas buvo nešamas pro liguistų berniukų būrį, jie iškėlė parašą:

— Aš buvau ligonis, ir tu aplankei mane.

Šilkinėje vėliavoje mergaitės buvo išrašiusios žodžius:

— Ką tik padarėte vienam iš tų mažutėlių, Man padarėte.

Žiūrovams darė didelį įspūdį tie kartojami palaiminimai, nes jie gerai žinojo, koks didelis geradarys buvo velionis. Ir visas tas lordo Shaftesbury gerumas ir kilnumas išplaukė iš jo noro būti kuopanašesniu Kristui, kuriam jis visada buvo dėkingas už tai, kuo jis buvo ir ką jis pasiekė.

Sekdamas Išganytojo pavyzdžiu, meile spinduliuodamas tas žmogus tiek daug skaidraus džiaugsmo atnešė į šį pasaulį ir tiek daug laimės patsai patyrė.

Ligonės šventė

Panašių pavyzdžių mes turime ir daugiau. Štai viename bažnytkaimio pašte dirbo moteris paštininkė. Ji vieną žiemą taip susirgo, kad net nepamatė, kaip Kalėdos atėjo ir praėjo. Kai ji kiek pagerėjo, jai lyg pasidarė piktoka; ji buvo rūsti visiems, net ir pačiam Dievui.

Tačiau tą dieną, kai ji galėjo grįžti prie savo kuklių pareigų, atėjo jai į gal-

vą mintis: jeigu aš negalėjau tikru laiku atšvęsti savo Kalėdų, kodėl dabar negalėčiau ką nors padaryti. Ir taip ji buvo šventiškai maloni kiekvienam, ką tik tą dieną savo įstaigoje sutiko. Žmonėms tai patiko ir jie jautėsi laimingesni.

Kada vakare paštas buvo uždarytas, ta moteris surinko įvairių mažų dalykų, kokius turėjo, ir išėjo lankyti kaimynystės varguolių. Tada ji parūpino kiek skanumynų ir su jais išėjo lankyti ligonių. Dienai baigiantis ji jautėsi laimingiausia moteris. Ir tada ji nusprendė, kad jai reikia kiekvieną dieną gyventi tokia kalėdine dvasia.

Kasdien gyventi Kristaus dvasia, meilės dvasia Dievui ir artimui — tai nuostabiai didelis ir svarbus menas. Tai tiek daug laimės atneša kitiems ir tiek daug džiaugsmo mums patiems, tyro džiaugsmo, kurio niekas negali atimti.

Kasdien gyventi Kristaus dvasia, meilės dvasia Dievui ir artimui — tai nuostabiai didelis ir svarbus menas. Tai tiek daug laimės atneša kitiems ir tiek daug džiaugsmo mums patiems, tyro džiaugsmo, kurio niekas negali atimti.

Žaizdro kaitroje

Rašytojas Arnot pasakoja — kai jisai buvo mažas vaikas, mėgdavo nubėgti į artimiausią kalvę ir stebėti, kaip kalvis kūju daužo karštą geležį, kaip jis padėjęs ją į žaizdrą kaitina dumplėmis pūsdamas. Jis mėgdavo kalviui daug klausimų duoti. Vienu metu jis stebėjo, kaip kalvis turėjo sulieti du geležies gabalu. Jam atrodė, kad jis pakaitins, pakaitins, o paskiau padės ant priekalo ir stengsis abu suplakti draugėn. Tačiau kalvis geležis vis laikė žaizdre, nuolat dumtuve pūsdamas ir kaitrą didindamas.

Tik kai geležis buvo įkaitusi iki baltumo, kai ji keliama linko nuo savo svorio, kai jau ji buvo arti sutirpimo, tik tada kalvis sudėjo ant priekalo abudu

gabalu ir švelniais smūgiais suliejo juos į vieną junginį. Jeigu jis būtų išskėles iš ugnies anksčiau, jam nebūtų pasisekę tų gabalų sulieti.

Argi ne taip ir mūsų gyvenime? — pastebi minėtas rašytojas. — Dievas žino, kiek mums reikia išbūti bandymų ir kentėjimų ugnyje, kol mes imsime tirpti dieviškos meilės kaitroje, kol mus bus galima sulieti į vieną su Kristumi.

Gali ta kentėjimų kaitra mums pa-

9 sirodyti kartais nepakeliamai karšta, tačiau joje sutirpsta tos silpnųjų ir nuodėmių dulkės, kurios žemėje apgula mūsų širdis. Mūsų siela ir širdis darosi kaskart grynesnė, Dangaus rasai atviresnė, dieviškam įkvėpimui imlesnė. Ir po tų dvasios apsilvymų mes jaučiame taip laimingi Viešpaties meilėje, kuri jau čia žemėje mums padeda pajusti nors dalelę to, kas laukia ištikimuosius amžinybėje.

A. Iešmantas

IŠGANYMO KELIAS

YRA tik toks skirtumas, kad Jis yra Dievo Sūnus, o ten, danguje, viešpatauja Dievas Tėvas, bet abu yra tas pats Dievas, tas pats pasaulio Kūrėjas; tas pats Dievas, kuris reikalauja Sau ir žmogaus meilės ir pagarbos, tas pats Dievas, prieš kurį kiekvienas žmogus turės duoti savo gyvenimo apyskaitą ir bus Jo teisiamas. "Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nė vienas neateina pas Tėvą, kaip tik per mane" (Jono 14, 6). "Jei jūs mane mylite, laikykite mano įsakymus" (Jono 14, 15). "Kas turi mano įsakymus ir juos laiko, tas mane myli, o kas mane myli, bus mano Tėvo mylimasis; ir aš jį mylėsiu, ir pats jam apsireikšiu" (Jono 14, 21). "Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę" (Jono 14, 23). "Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksime mano meilėje, kaip ir aš laikiau savo Tėvo įsakymus ir pasilikau Jo meilėje" (Jono 15, 10). "Mylėsi Manė reiškia turėti, pasitikėjimą. Manėje bet ne abejoti Manimi; tai reiškia atsiduoti Man" (iš pastabos 237 Marijos Klarietės užrašuose).

"Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi..." Gerai, bet kada mes Jį taip mylime? Jeigu mes tik išpildome Jo paliepinimus, Jo mums duotus įsakymus, tai mes tik atliekame savo šventą pareigą, tai yra, tokią pareigą, kurią mes būtina turime atlikti jau vien tik iš pa-

klusnumo. O ar paklusnumas ir meilė yra tas pats? Jeigu mes ką nors iš tų įsakymų neišpildome, jeigu su kuriuo vienu ar keliais iš jų apsilenkiame, net sulaužome, tai tuomet jau mes nusikalstame prieš Jį, įžeidžiame Jį. Vadinasi, jei mes neprasižengiame su Jo įsakymais ir išpildome juos tiesiog paraidžiui, mes tik išpildome savo pareigą. O kada mes mylime jį? Paklusti mes galime iš prievartos, iš baimės, iš kokių nors kitų išskaičiavimų, bet taip pat mes galime paklusti ir iš meilės. Taigi, meilė stovi augščiau už paklusnumą. Ir kaip tik čia, pildant visus Dievo įsakymus, reikia pildyti juos su didžiausiu paklusnumu, bet paklusnumas turi reikštis iš mūsų meilės Jam, iš mūsų širdies, iš mūsų atsidavimo Jam, su džiaugsmu ir kantrumu. Mes turime Dievą laikyti ne vien Dievu, bet taip pat ir savo geriausiu Draugu, rūpestingiausiu ir mielaširdingiausiu Tėvu. Kaip geriausiam savo prieteliui, kaip labiausiai pamiltam asmeniui, mes neturime Jam nieko atsakyti. Mes privalome ne vien Jo klausyti, kad neįžeistume ir neužgautume Jį, bet mes turime taip pat stengtis Jam kiek galint daugiau malonumo suteikti; mūsų meilė turi būti karšta ir gyva, net kūrybinga, išgalvojanti ką nors iš savęs Jo džiaugsmui.

O tokių darbėlių, kuriuos mes galime dėl Jo padaryti, kurie Jam tikrai didelį džiaugsmą sukelia, ir kurie kartu

taip lengvai gali būti padaryti, yra daugybė. Štai keletas iš jų: Ar mes negalime dažnai, tiesiog nuolatos, Jį prisiminti savo mintimis: laisvai, su giedra nuotaika, ar tai Jį esant kūdikėliu, ar keliaujantį su kryžiumi, ar šeimininkaujantį dabar Danguje? O, kaip lengva yra pradėti su Juo tokiame bendravime gyventi! Tik pabandykite, tik pradėkite! O ar sunku būtų, atsiradus kad ir labai trumpai laisvesnei valandėlei, truputį susikaupti ir į Jį prabilti su kokios maldelės žodžiais, ar tai kad Jį daugiau pagarbinius, ar stengiantis Jam pareikšti savo nusižeminimą ar prašant savo kalčių atleidimo, ar kad ir dėl kitų sielų labo? O kaip Jam patinka įvairūs savanoriški savęs apsimarinimai, atsižadėjimai nuo kokių, kad ir menkiausių, žemiškų dalykėlių! Kiek daug progų pasitaiko ar galima pasidaryti, kad tokiu būdu galėtume pareikšti Jam savo meilę. Pagaliau, ar negalime mes savo mintyse beveik nuolatos kartoti tik tą vieną žodį: Myliu, myliu Tave, noriu Tave tikrai ir karštai mylėti, ir panašiai. O ką mes galėtume su savo darbu, savo jėgomis dėl Jo padaryti! Kas iš skaitytojų atydžiai skaitė mano paduodamas ištraukas iš Jozefos gyvenimo, galėjo jau daug, oi daug ko, iš jų išmokti ir pasisavinti, o ypač kaip mylėti Dievą.

Bet grįžkime atgal prie tų Dievo įsakymų. Kristus apie juos kalba kaip apie savo įsakymus. Mielieji skaitytojai, nesuveskite Kristaus įsakymų vien tik į Dešimt Dievo Įsakymų, kurie buvo duoti žydams per Mozę dar gerokai prieš Kristaus atėjimą. Anie įsakymai yra visuotini ir amžini, jie niekuomet nepraeis, ir mes turime juos pilnai vykdyti. Bet Kristus, ateidamas į šį pasaulį, atnešė ką tai daugiau. "Nemanykite, būk aš atėjęs Įstatymo ar Pranašų panaikinti; ne panaikinti aš atėjau, bet įvykdyti" (Mato, 5, 17—18). Jis įvykdė visa tai, ką Dievas buvo prižadėjęs žmonijai, kartu aiškiai ir pilnai paskelbdamas visus Dievo įsakymus, papildydamas tuos, kurie galiojo iki Atpirkimo, su tais, kurie išplaukia iš Atpirkimo darbo. Todėl, liepdamas mums laikytis Jo įsakymų (Jono

15, 10), Jis pristato mums pats Save kaip pavyzdį, sakydamas, "kaip ir aš laikiau savo Tėvo įsakymus ir pasilikau Jo meilėje.". Ryškūs yra taip pat ir šie žodžiai, pasakyti per Mariją Klarietę (iš pastabos 519): "Kas gali mylėti Mane, kartu nesistengdamas pamėgdžioti Mane? Aš esu padaręs Save pamėgdžiojamą Savo žmogišku gyvenimu; Aš esu įamžinęs Savo darbą Savo Eucharistiniame gyvenime, ir Aš esu padaręs Savo darbavimosi būdus pamėgdžiojamus..." Viskas, ką Kristus darė, kaip Jis gyveno, kaip mokė, kaip kentėjo ir mirė, buvo

pagal Jo Tėvo valią, ir Jis tai valiai išli-ko ištikimas. "Mano valgis yra daryti valią to, kurs mane siuntė, kad ištesėčiau jo darą" (Jono 4, 34). Ir lygiai taip Jis iš mūsų reikalauja, kad mes išliktume ištikimi Jo įsakymams, Jo valiai. Ir gerai įsidėmėkite, kurie skaitote šiuos žodžius, kad Dievas kiekvienam žmogui pareiškia Savo valios ypatingą pageidavimą, kad kiekvienam žmogui yra skirta atlikti speciali misija, kurios joks kitas žmogus negali atlikti. Ir toji misija turi būti kiekvieno supраста, kiekvieno realiai vykdoma ir išgyvenama, ir toks žmogus, kuris tą misiją savo gyvenime bus išpildęs, prieš savo mirtį turi galėti sau pasakyti, kad jis gyveno pildydamas Dievo valią, ir kad tą valią pilnai įvykdė. Bet daugiau apie tai bus vėliau šio rašinio ribose. O dabar dar keletas iš tų bendrų Kristaus įsakymų,

kurie visiems tikintiesiems yra privalomai.

“Jei kas nori eiti paskui mane, tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane” (Mato 16, 24); panašiai: Mato 10, 38; Luko 9, 23; 14, 27). O! kaip svarbus yra šitų žodžių supratimas. Kaip žmonės apie tai visai negalvoja; jie neklauso ir neseka Kristaus, o tačiau, prisidengę su kataliko vardu, dažnai išsistato, kad jau esą teisūs, kad jau gali būti tikri savo išganymu. Kaip tuščios yra jų viltys, ir kaip skaudžiai jie jausis apsigavę tada, kada jau nieko nebebus galima atitaisyti! “Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę” (Mato 7, 21). Ir kaip mes nešame savo kryžių? Ar prisiimame mes viską savo gyvenime, asmeniniame, šeimos, tautos, lygiai kaip ir pasauliniame, kaip paeinant iš Dievo valios, iš Dievo rankų? Ar mes prisiimame viską su meile, ar kenčiame viską su nuolankiu kantrumu, ar stengiamės mes per visa tai, per klusnų Dievo valios prisiėmimą, per nepalūžtantį savo kryžiaus nešimą, pagarbinti savo Kūrėją ir savo gyvenimo Tvarkytoją? Per Jozefą Menendez yra priminti iš Dangaus mums šitokie žodžiai: “Atsiminkite, kad niekas neįvyksta, pakol tai nėra numatyta Dievo planuose” (1922. III. 14). “Jis skaito visų širdžių gelmėse, ir Jis yra Tas, kuris leidžia aplinkybėms būti tokioms, kokios jos ir yra” (1923. I. 21). “Argi jūs prileidžiate, kad kas nors įvyksta be Mano leidimo? Aš patvarkau visus dėl gero kiekvienos ir visų sielų” (1923. V. 21). Ar nėra kartais taip, kad dauguma net iš tų, kurie šiuos žodžius skaito, irgi nepripažįsta Dievui tokios galios? Pagalvokite, argi nėra kiekvienas jūsų žingsnis pakreipiamas Dievo panorėta kryptimi? Ar įskaitote tame Jo valią, ar suprantate kiekvieno savo žingsnio tikslą, ar įžiūrite visur kur Jo dievišką veikimą? Susimąstykite gerai prie viso to.

“Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas su manimi nerenka, tas eikvoja”

(Mato 12, 30). Kas ne su Juo, tas prieš Jį, kas pats savęs neišsižada, tas negali eiti paskui Jį. Kas visur nori su savo valia pasireikšti, tas Dievo valios nepripažįsta. Kas yra puikybės apimtas, tas neižiūri jau Dievo kelio ir akiai skuba į savo pražūtį. Kam nėra svarbiau išpildyti pirmiau Dievo įsakymus ir atiduoti Jam prideramą garbę, tas eina su pasauliu, o pasaulio kunigaikštis yra jau nuteistas. “Nemylėkite pasaulio, nė to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, jame nėra Tėvo meilės, nes visa, kas yra pasaulyje, yra kūno pageidimas ir gyvenimo puikybė; tai yra ne iš Tėvo, bet iš pasaulio. Pasaulis praeina ir jo pageidimas; kas gi daro Dievo valią, pasilieka per amžius.” (1 Jono 2, 15—17). Kas net savo narių pageidavimus, savo tėvynės reikalus, kokį nors darbą dėl žmonijos ar ką panašaus labiau vertina, negu išpildymą Dievo valios ir darbavimąsi dėl Jo, tas nenusilenkia kaip kūrinys prieš savo Kūrėją, neatsiduoda Jam; ir tokiems tėra paruoštas kelias tik į ten, kur Dievo rūstybės buvo nutrenkti tie angelai, kurie Jam pasakė: “Netarnausiu.” “Jei kas pas mane ateina ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių ir seserų, dar gi ir savo gyvybės, tas negali būti man mokytinis... Taip pat kiekvienas jūsų, kuris neišsižada viso, ką turi, negali būti mano mokytinis.” (Luko 14; 26, 33; panašiai Mato 10, 34, 37). Šie paskutiniai žodžiai nesako, kad kiekvienas turi palikti savo artimuosius, idant išpildytų Dievo valią, bet tik pabrėžia, kad visuomet pirmenybė turi būti teikiama tam, kas yra pagal Dievo valią, o ne tam, kas gali būti ir pačio artimiausio žmogaus įgeidžiu. Ir aišku, jeigu tokiuo atveju prieinama prie nesutarimo, tai, ir dėl Dievo garbės, ir dėl savo išganymo, ir taip pat dėl savo žemiškosios laimės, reikia pasiryžti nepaklusti visų tų žemiškų balsų, bet su visomis jėgomis, su meile ir nuolankumu, pildyti tai, kas yra jaučiama kaip Dievo valia.

(Bus daugiau)

Maldos Apaštalavimas

Bendroji Intencija lapkričio mėn. 1955 m.

GAILESTIS UŽ NUODĖMES

Lapkritis (Nov.) 1955

Gailestis už nuodėmes nėra vien tik gėdos jausmas mummyse, sukeliąs norą pasislėpti nuo Dievo ir neiti prie Sakramentų. Visai priešingai, tikras gailestis plaukia iš meilės Įžejstajam. Galima sakyti, kad tai yra rankos ištiesimas pagydyti ir apkabinti Tą, Kurį nuodėmė labiausia pažeidė. Patys Jėzus, apsireiškęs šv. Margaritai Marijai, prašė jos pagalvoti apie savo ir visos žmonijos nuodėmes, kiek jos įžeidė Jo Dieviškąjį Majestotą, kiek jos apsunokino ir žemėn prisilėgė Jį Kančios metu Alyvų darželyje taip, kad Jis rodėsi panašesnis į žemės kirminą, o ne į žmogų. Jis žinojo, kad jos gailestis ją trauks į Jį taip stipriai, kad jos meilė taps kančia, Jo Kančios dalis; ir kad tuomi ji bus apvalyta ir pasidarys labai uoli visų sielų išganymui iš nuodėmės pančių.

Taip, mes galime geriausiai atlikti atpirkimo darbą, mūsų pačių ir viso pasaulio atpirkimą iš nuodėmės savo gailesčiu už nuodėmes iš meilės Saldžiausiai Jėzaus širdžiai. Pasaulis negali būti atpirtas ir padarytas Dievo Karalyste jokių kitu būdu.

Ypatinga Misių Intencija

MELSTIS UŽ MISIJAS PIETŲ AMERIKOS INDIJONŲ IR NEGRITŲ TARPE

Lapkričio mėnuo pašvęstas

MALDAI UŽ SIELAS SKAISTYKLOJE

Mėnesio Globėjai

SIELOS SKAISTYKLOJE

lapkričio 2 d.

Lapkričio 1 d. Šv. Motina Bažnyčia pagerbia visus tuos didžius Dievo Mylėtojus, kurie jau yra danguje. Gi sekančią dieną Jos akys nukrypsta ir į kitus didelius Dievo Mylėtojus, kurie jau apleido šią žemelę, bet dar nėra pasiekę dangaus — tai sielos skaistykloje. Kadangi visi tie, kurie yra danguje, skaistykloje ir žė-

mėje yra broliai Kristuje, tai mes privalome skaistykloje esantiems pagelbėti užbaigti savo laikiną bausmę už padarytas nuodėmes. Motina Bažnyčia prašo mūsų suteikti šitą pagalbą savo maldomis, ypač Vėlinių dienoje ir visą lapkričio mėnesį. Šios maldos tai ne auka duota kokiam ubagai, bet meilės ženklas saviesiems. Juk tai yra Dievo šeima, kuri Vėlinių dienoje teikia pagalbą skaistykloje esantiems broliams ir seserims.

MĖNESIO LAVINIMASIS

Dažniau sukalbėti rožančiaus maldos už sielas skaistykloje

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Brangūs Promotoriai

Aiškindami šv. Mišių eigą jau priėjome prie ofertorijos — aukos, kada kunigas į kieliką pila vyną ir vandenį. Tai padaręs kunigas grįžta prie vidurio altoriaus ir pakėlęs kieliką jį paaukoja Dievui panašiai kaip aukojo ostiją. Šios dvi dovanos — duona ir vynas — esti savęs pasiaukojimo simboliai, ir todėl jas aukodami patys save aukojame.

Toliau kunigas prašo šv. Dvasios palaiminti daromą auką. Seka rankų plovimas, kuris pagrįstas labai senoviška ceremonija. Pirmiesiems kunigams, priėmus žmonių aukas — duoną ir vyną — tikrai reikėjo rankas plautis. Šiandien rankų plovimas Mišiose simbolizuoja širdies skaistumą, kurį turime atnešti prie altoriaus.

Visas paruošimas dabar baigtas. Duona ir vynas paaukoti, kunigas paaukojo save ir visus tikinčiuosius, rankos apiplautos. Dar kartą aukojo duoną ir vyną — jau neatskirai, bet abu sykiu. Kalba atitinkamas maldas ir atsigręžęs į tikinčiuosius prašo tam tikrą maldą, kad ir jie melstųsi: "Melskitės, kad jūsų ir mano auka būtų Dievui, Visagaliui Tėvui, priimtina."

Seka trumpa Sekretos malda, kuri senovėje buvo pašnibždomis atkalbama.

Toliau mąstysime apie sekančią Mišių dalį — Ostijos ir Vyno konsekraciją.

Su Mūsų Bendradarbiais

“Ką padės žmogui, jei jisai visą pasaulį laimėtų, o jo siela kęstu nustolį?” Šie žodžiai primena žmogui amžinybę — gyvenimo svarbumą ir reikalingumą pelnyti dangų gerais darbais.

Nėra abejonės, kad sušelpiti našlaitį, išalkusį pavalgydinti, ištroškusį pagirdyti, pavargėlį sušelpiti — visi geri darbai, už kuriuos Dievas moka amžinu gyvenimu. Šelpiti ir paremti labdarybės įstaigas yra šelpimas neturtėlių ir parėmimas gerų darbų.

Gražus ir nuopelningas darbas yra remti Tėvų Marijonų vienuoliją. Įstodami į rėmėjų tarpą tuo pačiu laiku naudojamosi maldomis, kurias Kongregacija skiria geradariams, rėmėjams.

Paskutiniu laiku šie geri T.T. Marijonų prieteliai, atjausdami ir suprasdami naujos statybos reikalą, paaukojo Statybos Fondui:

Ona ir Juozas Jusevic iš Rockford, Ill. \$900.

N. NN. iš Illinois valstybės \$300.

Po \$100. aukojo sekantieji: kun. J. Šaulinskas, Chicago, Ill., kanauninkas J. Paškauskas, Chicago, Ill., J. Purtokas, Chicago, Ill., Mr. & Mrs. A. Sturm, La Grange, Ill., Bronicė Mikalauskienė, Chicago, Ill., N. N. iš Wisconsin, Antanas Čelkis, Alaska, Alex Laurinaitis, Chicago, Ill., N. ir S. Saučiūnas, Chicago, Ill., ir kun. Pr. Lukošius, Chicago, Ill.

Major kun. A. Švedas, USAF Seattle, Wash., \$150.

Po \$50. aukojo sekantieji: Viktorija Doweika, Chicago, Ill., Eliz. ir Jonas Galvydis, Boston, Mass., Mary Eviklas, Worcester, Mass., Agota Kalinauskas, Kingston, Pa., Petronėlė Utinsky, Springfield, Ill., ir N. N. Chicago, Ill.

Po \$25. aukojo sekantieji: Pr. ir Brigita Čižauskas, Chicago, Ill., J. Baltrušaitis, Kennebunk, Me., Town of Lake T. T. Kuopa, ir Walter S. Mikelk, Gilbertville, Mass.

Po \$20. aukojo: Marcelė Marozas, Chicago, Ill., ir M. ir K. Kavalčikas, Chicago, Ill.

\$30. aukojo Kazimieras Paplauskas, Chicago, Ill.

Po \$10. aukojo sekantieji: K. Kucborski, Brockton, Mass., J. Vaicik, Chicago, Ill., Petronėlė Žukauskas, Londonderry, N. H., Ona Narusevičius, Chicago, Ill., Adolf Mondeika, Cicero, Ill., J. ir J. Vaičiūnas, Manchester, N. H., Ona Blavasčiūnas, Chicago, Ill., Petras Dorsha, Orland Par., Ill., M. Meškauskienė, Chicago, Ill., M. ir A. Mikšis, Chicago, Ill., Pr. Kuizinas, Chicago, Ill., Dr. P. Meškauskas, Lake Bluff, Ill., kun. M. Vembrė, Mass., ir Ona Vaitkienė, Chicago, Ill.

Po \$8. aukojo: St. Aukštikalnis, Detroit, Mich., Agota Zizminskaitė, Wis.

Po \$5. aukojo sekantieji: R. Rusas, Chicago, Ill., Pr. Yačauskas, Amsterdam, N. Y., T. Laurutis, Los Angeles, Calif., J. Vaičius, Cleveland, Ohio, Ona Pečeliūnas, Chicago, Ill., M. Sveikauskas, Chicago, Ill., Helen Ignotas, Waterbury, Conn., E. Micevičaitė, Chicago, Ill., Morta Gustitus, Newark, N. J., J. Kerys, Brooklyn, N. Y., Marcelė Rudnick, New Britain, Conn., K. Yotkienė, Chicago, Ill., M. Širvaitis, Mich., M. Blauskienė, New Britain, Conn., Vaclovas Kronkaitis ir Romualdas Samulis, New Haven, Conn., Agota Rice, Clarendon Hills, Ill., M. Petrilienė, Chicago, Ill., Mr. & Mrs. Pr. Jonaitis, Waukegan, Ill. ir Dr. A. Razma, Wilmington, Ill.

Po \$3. aukojo V. E. Mitkus, Los Angeles, Calif., An. Stropienė, Chicago, Ill., Ig. Bražionis, Chicago, Ill., Dr. K. Šidlauskas, Cicero, Ill., O. Janiūnas, Chicago, Ill., Ad. Juras, Melrose Park, Ill., Ona Dauksys, Newark, N. J., Petras Sejonas, Cleveland, Ohio.

Visiems aukotojams Tėvai Marijonai ir Vyr. Statybos Fondo Komitetas nuoširdžiai dėkoja.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Jonas Podres**, šiandieninė beisbolo garsenybė, Tėvų Marijonų ir dienraščio "Draugo" statybos komiteto telegrama yra pakviestas dalyvauti garbės svečių sukaktuviniam bankete, kuris įvyks 1956 m. kovo 18 d. Sherman viešbutyje. Tą pačią dieną bus ir statomųjų rūmų kertinio akmens pašventinimas. Ta pačia kvietimo telegrama dienraščio "Draugo" vadovybė pasveikino Johnny Podres jo didžiuoju laimėjimu.

Žurnalistas Stasys Pieža, The Chicago American redaktorius, kalbėjosi telefonu su Podres motina New Yorke. Jisai patyrė, kad ji kalba lietuviškai, nors ji ir jos vyras jau yra gimę Amerikoje. Ji tvirtinusi, kad nė jie, nė kiti nežino, kad jie būtų turėję kitokią pavardę. Ir jų garsiojo sūnaus senelis buvęs žinomas tokia pat pavarde.

Podres šeima katalikiška. Motina ypač džiaugiasi, kad jos garsusis Jonukas esąs tikrai giliai tikintis katalikas.

• **Marijos Augštesnėjų mokyklų, Šv. Kazimiero lietuvių seserų laikomaj mokslui metai pradėti su 1600 mergaičių.** Gražūs pastatai, erdvios ir švarios patalpos, mokyklos susitvarkymas sudaro geras mokymosi ir auklėjimosi sąlygas mokslėivėms. Šiemet mokyklai vadovauja direktorė ses. M. Bernadeta, o namo viršininke yra motina M. Juozapa.

• **"Darbininkas"** — Tėvų Pranciškonų leidžiamas dvisavaitinis laikraštis — jau pradėjo savo 41-uosius metus. Rugsėjo mėn. 20 d. jis paminėjo savo keturiasdešimt metų sukaktį. Sukaktuviniam numeryje suglaustai apžvelgtas laikraščio nueitas kelias. Ta pačia proga redakcijos patalpose įvyko vakarienė, kurioje, be redakcijos kolektyvo ir leidėjų, dar dalyvavo Liet. gen. konsulas J. Budrys, Liet. Bendruomenės prezidiumo pirmininkas adv. J. Šlepetys ir laikraštinkai Salomėja Narkėliūnaitė ir Algimantas Šalčius.

• **Švč. Trejybės lietuvių parapija, Newark, N. J., spalio 9 d. iškilmingai minėjo 60 metų sukaktį.**

• **Lionė Juodytė**, Amerikos lietuvaite dainininkė, pastaruoju metu New Yorke turėjo progos pasirodyti visoje eilėje koncertų. Rugsėjo 11 d. ji su žymiais operos solistais, orkestrui pritariant, dainavo Central Park įvykusiame koncerte "I Am An American" šventės proga. Po to ji koncertavo Battery Park koncerte pavergtųjų tautų meno festivalyje, kurį transliavo Voice of America programos. Spalio 9 d. Juodytė dainavo motinos partiją Mascagni operoje "Cavaleria Rusticana". Parengimą ruošė YMCA.

• **2 vyskupų iššventinimas dar nereiškia padėties švelnėjimo.** Vokiečių dienraštis "Die Welt", komentuodamas naujų dviejų vyskupų iššventinimą okup. Lietuvoje, stato klausimą, ko siekia šituo savo žestu Maskva. Kai kas spėlioja, kad šis žygis rodo švelnėjantį kelią pagal Ženevos dvasią. Tačiau dienraštis įspėja, kad tuo tikėti nėra daugiau jokių kitų duomenų. Lietuvos katalikams pastaraisiais metais buvo kirsti per smarkūs ir per žiaurūs smūgiai. Nors, palyginti, pro geležinę uždangą prasiskverbta nedaug žinių apie tikinčiųjų padėtį Pabaltijo valstybėse, tačiau ir tų pačių užtenka, jog toli gražu iš šio įvykio nebūtų daroma kokių nors per skubių išvadų. Iš maždaug 1,600 katalikų dvasininkų 1952 metų gale tebuvo likę vos tik 340. Bažnyčios dažnai panaudojamos visai kitiems tikslams, pvz. Kaune Prisikėlimo bažnyčioje įtaisytas komjaunuolių raudonasis kampeilis ir didžiulis kino teatras, skelbia dienraštis. Iš viso Pabaltijo respublikose daugiau kaip 1,000 dvasininkų buvo sukišti į kalėjimus, deportuoti arbi likviduoti. Panašus išspėjimas buvo paskelbtas taip pat iš Vatikano sluogsnių, nurodant, kad šis iššventinimas dar nereiškias Sovietų antireliginės akcijos susilpninimo.

• **Kun. Anupras Bardauskas**, dabar gyvenąs Holy Family Viloje, Orland Park, Ill., spalio 23 d. švenčia 50 metų kunigystės jubilėjų. Ta proga šv. Mišias atnašaus spalio 23 d. 10 val. ryte šv. Kryžiaus parapijos bažnyčioje.

ŽINIOS iš katalikiškojo pasaulio

• **50 milijonų katalikų.** Gregorianumo universiteto Orientalinis institutas skelbia savo profesoriaus W. Vries, S.J., apskaičiavimus, pagal kuriuos bolševikų valdomuose satelitiniuose kraštuose yra apie 50,000,000 katalikų ir apie 3,000,000 protestantų.

• **Kalinta 42 misionierius.** Kinijos komunistai dar tebelaiiko 42 katalikų misionierių. Iš jų vienas vyskupas ir 10 kunigų uždaryti į kalėjimą.

• **Meksikos vyčiai.** Kolumbo vyčiai Meksikoje švenčia savo 50 metų sukaktį. Jie sparčiai auga ir jau turi 965,000 narių.

• **Vatikanas susitarė su vokiečių Telefunken bendrove,** kad pastatytų radijo stotį 180 pėdų augščio. Stotis bus 12 mylių nuo Romos.

• **Christoferių sukaktis.** Christoferių sąjūdis JAV-se švenčia savo 10 m. veiklos sukaktį. Šiuo metu jie ruošia naujus 52 filmus dėl 349 televizijos stočių ir 52 radijo įreikdavimus dėl 991 radijo stoties. Visos tos stotys nemokamai duoda laiko Christoferių programai, kurioje jie stengiasi iškelti religines ir dorines idėjas.

• **Mirė kardinolas Innitzer.** Vienoje Vienos ligoninėje, spalio 9 d., mirė širdies liga kardinolas Innitzer, Vienos arkivyskupas, sulaukęs 79 m. Arkivyskupu paskirtas 1932 m., o sekančiais metais pakeltas kardinolu.

• **Marijos metai.** Popiežius Pijus XII pranešė, kad Tarptautinis Marijos Kongresas bus 1958 m. Liurde, Prancūzijoje. Tais metais sukaks šimtas metų, kai švč. P. Marija pasirodė Bernadetai.

• **Netekės už karalienės giminaičio.** Londono baleto žvaigždė Mary Drage, atsivertusi į katalikybę, dabar turinti 25 m. amžiaus atsisakė tekėti už lordo Carnagie, karalienės Elzbietos pusbro-

lio, dėl to, kad jis reikalavo, jog vedybos būtų protestantų bažnyčioje ir jog vaikai būtų auklėjami protestantų bažnyčioje. Ji pareiškė:

— Geriau aš noriu savo vaikus matyti katlikais, kaip kunigaikščiais ir grafais... Katalikybė yra svarbiausias dalykas mano gyvenime.

• **Katalikai budistų kraštuose.** Iš aštuonių grynai budistinių kraštų tik tai penkiuose yra nežymus katalikų skaičius.

Ceilono saloje, kur yra apie 8 milijonai gyventojų, katalikų tėra 600,000. Burmoje, kur gyvena 19 milijonų žmonių, katalikų priskaitoma 160,000. Tailando valstybėje su 18.3 milijonų gyventojų katalikų yra 85,000. Kambodijoje iš 3,8 mil. gyventojų katalikų tėra 120,000. Pagaliau Laos provincijoje, Indokinijoje, iš 1.2 mil. žmonių katalikų yra 32,000.

Vietname, kuris nėra visai grynas budistų kraštas, tarp 25 mil. gyventojų priskaitoma 1,5 mil. katalikų. Japonijoje, kuri turi 86 mil. gyventojų, oficiali statistika rodo tik 185,000 katalikų. Kiek katalikų dabar gyvena Kinijoje, sunku pasakyti.

Budistai kai kur tvarkosi hierarchiškai, kaip ir katalikai. Vietname jie turi vyriausią savo dvasiškį, bonzo, tartum "popiežių", 36 "kardinolus", 72 "vyskopus". Visas kraštas padalintas į "parapijas". To krašto budistai turi savo "sakramentus" ir "gedulingas mišias".

• **Koplyčia su 700 relikvijų.** Šv. Jėzaus Vardo bažnyčioj Worcestery, Mass., relikvijų koplyčioje, specialiai tam paruoštoje, išstatoma 700 relikvijų, kurias buvo surinkęs kun. H. A. Boutin. Tai yra viena didžiausių relikvijų kolekcijų JAV-se. Minėtas kunigas jas surinko per 35 metus. Kun. Boutin buvo šv. Jėzaus Vardo parapijos klebonas ir mirdamas šias relikvijas paliko bažnyčiai.

NEPAMIRŠKIME MIRUSIŲJŲ

“Malda, o ypatingai šv. Mišios yra raktas su kuriuo mes atidarome dangaus vartus skaistykloms sieloms”.

Šv. Augustinas.

Šv. Raštas sako: “Yra šventa ir išganinga mintis melstis už mirusius, kad jie būtų išlaisvinti iš savo nuodėmių”. (Mak. 12, 46).

Bažnyčia ragina tikinčiuosius jungtis į bendrą maldą už sielas skaistyklėje. Mūsų maldos, įvairūs labdariniai darbai, o ypatingai šv. Mišios, sumažina skaistyklės kančias ir sieloms priartina dangų.

Vienas iš Marijonų Vienuolijos tikslų yra nuolatos melstis už skaistyklėje kenčiančias sielas. Todėl mūsų Vienuolija ypatingu būdu meldžiasi už mirusius bei bendradarbius. Mes įjungiamo į savo maldas, taip pat ir visus tuos mirusius, kurių vardus mums prisiunčia jų artimieji. Vienuolynas priima ir mažas aukas bendroms šv. Mišioms už mirusius, kurios bus laikomos per visas aštuonias Vėlinių Oktavos dienas.

Pamaldos už mirusiuosius T. T. Marijonų geradarius, bendradarbius ir visus mirusiuosius pavestus jų maldoms bus laikomos Marian Hills Seminarijos koplyčioje sekančia tvarka:

1. Vėlinių išvakarėje gedulinga procesija ir mišparai.
2. Vėlinių Dieną (lapkr. 2 d.) iškilmingos šv. Mišios.
3. Per visą Vėlinių Oktavą giedotos šv. Mišios.
4. Per visą Vėlinių Oktavą gedulingi mišparai.
5. Per visą lapkričio mėnesį kunigai marijonai per visas šv. Mišias meldžiasi už geradarių sielas.
6. Per visą lapkričio mėnesį kalbamas šv. Rožančius bus aukojamas už geradarių sielas.
7. Kunigai ir broliai kasdieną aukoja už mirusius gerus darbus, įvairias maldas ir įgytus atlaidus.

Kviečiame ir Tamstą įsijungti į mūsų maldas už mirusiuosius ir prisiųsti vardus savo brangių mirusiųjų, kad mes galėtume ir juos įjungti į mūsų maldas per Vėlinių Oktavą.

**Reverend Father Superior
Marian Hills Seminary
Clarendon Hills, Illinois.**